

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/53/2024
Identifikačné číslo spisu:	3817010566
Dátum vydania rozhodnutia:	13.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3817010566.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. B. Š. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. marca 2025 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. B. Š., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Ivana Žilíka, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. septembra 2023, sp. zn. 2To/25/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. B. Š. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 30. júna 2020, sp. zn. 1T/114/2017, uznal obvineného Ing. B. Š. za vinného pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 10/1999 Z. z. na tom skutkovom základe, že

dňa 7. januára 1997 Ing. G. splnomocnil obvineného Ing. Š. k priamemu predaju nehnuteľností v k. ú. U. zapísaných v LV XXXX, a dňa 3. septembra 1998 o 12:05 hod. bol Okresnému úradu, katastrálny odbor O., doručený návrh na vklad vlastníckeho práva týkajúci sa týchto nehnuteľností spolu s notárskou zápisnicou o upísaní akcií nepeňažným vkladom Ing. G., dňa 17. septembra 1998 bol obvinený na Okresnom úrade O. upozornený na to, že na vklad je potrebná aj zmluva o vložení nepeňažného vkladu, následne advokát na žiadosť firmy Z.-A., a. s. vypracoval zmluvu o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu a vyhlásenie o odovzdaní vlastníctva s dátumom 28. augusta 1998 a okolo dňa 6. októbra 1998 po prinesení týchto dokladov na Okresný úrad v O., katastrálny odbor bola pod číslom Z./XX zavkládovaná zmluva o odovzdaní a prevzatí nepeňažného vkladu, na ktorej sa nachádzal nie pravý podpis obvineného Ing. Š., ktorý však uznal za vlastný dňa 1. októbra 1998 na notárskom úrade a vlastníkom nehnuteľností v k. ú. U. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX sa stala firma Z.-A., a. s. K., čím bola Ing. O. G. CSc. spôsobená škoda 179.023.414,- Sk/5. 942.488,68 eur.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 234 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z., účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Tr. zák.“), za použitia § 35 ods. 3 Tr. zák.,

s prihladením na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. PL US 106/2011 - 85 z 28. novembra 2012, uverejnený v Z. z. 21. decembra 2021 pod č. 428/2012 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. sú zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol uložený obvinenému Ing. B. Š. rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T/47/2006 zo 16. septembra 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. z. 3To/56/2012 z 3. mája 2017, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) súd poškodeného Ing. O. G., CSc. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie obvinený Ing. B. Š. proti všetkým výrokom rozsudku a odvolanie proti výroku o náhrade škody podala odvolanie Ing. Q. G. P., PhD., manželka nebohého poškodeného Ing. O. G., CSc., ktorá bola jeho jedinou dedičkou. O týchto odvolaniach rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 5. septembra 2023, sp. zn. 2To/25/2021, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu O. z 30. júna 2020, sp. zn. 1T/114/2017 vo výroku o náhrade škody, podľa § 322 ods. 3 Tr. por. v spojení s § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenej Ing. Q. G. P., PhD. škodu vo výške 5.942.488,68 eur a zároveň podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného Ing. B. Š..

Dňa 2. apríla 2024 podal obvinený Ing. B. Š. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ivana Žilíka, PhD. písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody v súlade s ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por., a sice

- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákona za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, a
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. obvinený uviedol, že tento dovolací dôvod namieta z dôvodu, že v podanom dovolaní namieta výrok o vine, a preto sa domáha aj zrušenia výroku o treste.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v rámci odôvodnenia podaného dovolania obvinený uviedol, že skutok tak ako je uvedený vo výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je trestným činom, a že skutok bol nesprávne subsumovaný pod skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Zo žiadneho dôkazu vykonaného v konaní pred súdom nebolo preukázané, že by obvinený bol 17. septembra 1998 na Okresnom úrade v O., a teda nemohol byť upozornený na to, že na vklad je potrebná aj zmluva o vložení nepeňažného vkladu, tak ako to nesprávne ustálili oba sudy. Rekognícia vykonaná Mgr. J. V. nemohla byť dôkazom, že tam obvinený bol, pretože svedkyňa si nebola istá, či išlo o jeho osobu. V čase vkladu nehnuteľného majetku zapísaného na LV XXXX k. ú. U. bolo na liste vlastníctva vyznačené záložné právo v prospech A. A. a. s., takže k žiadnemu prevodu uvedeného nehnuteľného majetku nemohlo dôjsť. Obvinený ďalej namietal, že v predmetnej veci absentuje akékoľvek preukázanie úmyslu obvineného, ktoré by smerovalo k vzniku škody na cudzom majetku alebo uvedení niekoho do omylu, čím absentuje preukázanie subjektívnej stránky trestného činu. Dokazovanie vykonané v konaní pred súdom nepreukazuje žiadnu účasť, resp. nijaké konkrétne konanie obvineného vo vzťahu k predmetnému skutku, a teda v konaní nebola preukázaná ani objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého spáchania bol uznaný za vinného. Obvinený v ďalšom namietal, že poškodenému žiadna škoda nevznikla, a preto nebol ani dôvod rozhodovať o náhrade škody v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. Z rozhodnutí súdov nie je zjavné akú škodu svojím konaním obvinený mal spôsobiť, resp. či vznik škody súvisí s konaním obvineného.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky tomuto dovolaniu vyhovel a aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 5. septembra 2023, sp. zn. 2To/25/2021 z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. bol porušený zákon v neprospech obvineného Ing. B. Š. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 5. septembra 2023, sp. zn. 2To/25/2021 a rozsudok Okresného súdu O. z 30. júna 2020, sp. zn. 1T/114/2017, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor písomným podaním z 27. mája 2024, v ktorého rámci uviedol, že dovolacie námietky obvineného sa týkajú nesprávneho hodnotenia dôkazov prvostupňovým a druhostupňovým súdom, a preto nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod, keďže iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcich súdov, pričom uvedené nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného ohľadom nepreukázania subjektívnej stránky trestného činu, poukázal na to, že predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy nie samotné skutkové zistenie, ktoré je jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. K dovolacej námietke obvineného, ktorej podstata spočívala v spochybňovaní výroku o náhrade škody prokurátor uviedol, že krajský súd vo svojom rozsudku podrobne poukázal na to, z akých konkrétnych dôvodov zrušil výrok o náhrade škody súdu prvého stupňa, ktorým súd odkázal poškodeného s jeho nárokom na civilný proces, pričom sa vypríadal aj s tým, z akých dôvodov sám podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu uvedenú v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. uviedol, že tento bol uplatnený len formálne, pričom súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov zodpovedal všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre ukladanie trestov v zmysle Trestného zákona. Vychádzajúc z uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí uznesením predmetné dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Tr. por., nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dovolanie obvineného Ing. B. Š. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom bolo 8. augusta 2024 riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie o podanom dovolaní.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd (§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na

rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Čo sa týka dovolacích námietok obvineného v súvislosti s naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v zmysle ktorej „Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.“ (stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 5/2011).

Obvinený síce formálne uplatnil ako dovolací dôvod aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., avšak reálne po obsahovej stránke neuviedol v čom má spočívať pochybenie súdu vo vzťahu k tomuto špeciálnemu hmotnoprávnemu dôvodu vzťahujúcemu sa k výroku o treste, pričom takýmto dôvodom nie je tvrdenie obvineného, že namieta tento dovolací dôvod, pretože v dovolaní namieta výrok o vine, a tak žiada zrušiť aj výrok o treste, a preto najvyšší súd uvedenú dovoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť

nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku podaného dovolania vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu, najvyšší súd upozorňuje, že z väčšej časti obvinený v dovolaní uvádza len skutkové okolnosti (že zo žiadneho dôkazu vykonaného v konaní pred súdom nebolo preukázané, že by obvinený bol 17. septembra 1998 na Okresnom úrade v O., a teda nemohol byť upozornený na to, že na vklad je potrebná aj zmluva o vložení nepeňažného vkladu, tak ako to nesprávne ustálili oba sudy, že rekognícia vykonaná Mgr. J.. V. nemohla byť dôkazom, že tam obvinený bol, pretože svedkyňa si nebola istá, či išlo o jeho osobu, že v čase vkladu nehnuteľného majetku zapísaného na LV XXXX k. Ú. U. bolo na liste vlastníctva vyznačené záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne a. s., takže k žiadnemu prevodu uvedeného nehnuteľného majetku nemohlo dôjsť) a uvádza skutočnosti tvrdené už v rámci konania pred súdom prvého stupňa, ktoré zopakoval i v rámci podaného odvolania, ktorých podstata bola však súdom prvého stupňa náležite zodpovedaná, pričom krajský súd sa so skutkovými a právnymi úvahami súdu prvého stupňa plne stotožnil.

Pokiaľ ide o konkrétne dovolacie námietky obvineného vo vzťahu k uplatneniu dovolacieho dôvodu podľa písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. spočívajúce v tvrdení, že v konaní nebola obvinenému preukázaná ako subjektívna stránka, tak i objektívna stránka trestného činu, z ktorého spáchania bol uznaný vinným, tak v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, č. k. Tpj 39/2010 z 14. júna 2010, z ktorého vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, a preto tento dovolací dôvod nemôže naplňať ani poukaz na to, že v konaní nebola preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy nie samotné skutkové zistenie, ktoré je jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Uvedené závery platia vice versa i pre posudzovanie preukázania ostatných znakov skutkovej podstaty trestného činu, vrátane jeho objektívnej stránky.

Berúc do úvahy uvedené teoretické východiská pristúpil najvyšší súd k dovolaciemu prieskumu skutkovej vety dovolaním napadnutého odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolací súd uvádza, že ako je skutok vymedzený v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, ktorý je pre dovolací súd určujúci, tak z jeho formulácie vyplýva naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., keďže obvinený na škodu cudzieho majetku iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu. Okresný súd v rozsudku na str. 27 - 31 uviedol, ktoré skutočnosti vyhodnotil ako dokázané a na základe akých skutkových a právnych úvah k uvedeným záverom došiel, vrátane vyhodnotenia na podklade akých skutočností dospel k záveru, že konaním obvineného došlo k podvodnému prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXXX v k. ú. U., v prospech spoločnosti Z.-A., a. s.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, že poškodenému žiadna škoda nevznikla, resp. že z rozhodnutí súdov nie je zrejmé akú škodu svojím konaním obvinený mal spôsobiť, resp. či vôbec vznik škody súvisí s konaním obvineného, tak uvedené tvrdenie obvineného nezodpovedá skutočnosti. V prvom rade najvyšší súd konštatuje, že v samotnej skutkovej vete je súdmi priamo popísaný skutok mimo iné i vo vzťahu ku škode ako kvalifikačnému znaku trestného činu podvodu podľa § 250 Tr. zák. „čím bola Ing. O. G. CSc., spôsobená škoda 179.023.414,- Sk/5.942.488,68 eur“, z čoho implicitne plynie, že vo veci konajúce sudy ustálili skutkové zistenie spočívajúce v tvrdení, že škoda poškodenému konaním obvineného vznikla, a dokonca ustálili aj jej výšku. Najvyšší súd opätovne pripomína, že tieto skutkové zistenia nemôže ani dopĺňať a ani meniť. Vo vzťahu k zmenenému výroku o náhrade škody zo strany krajského súdu je potrebné uviesť, že krajský súd na str. 8 svojho rozsudku podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom popísal akými skutkovými a právnymi úvahami sa riadil pri zrušení výroku o náhrade škody v rozsudku okresného súdu, ktorým tento odkázal poškodeného s jeho nárokom na

náhradu škody na civilné konanie, za súčasného zaviazania obvineného na náhradu vzniknutej škody pozostalej poškodenej.

Najvyšší súd nezistil pochybenie krajského súdu ani v tomto prípade, pričom zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku zrozumiteľne plynie aká škoda bola poškodenému spôsobená, ako aj jej výška.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že v zmysle Trestného zákona č. 140/1961 Zb. pojem „škoda“ nebol výslovne definovaný v jednom paragrafe, ale jeho význam a výklad sa vyvodzovali zo znenia jednotlivých skutkových podstát trestných činov, ako aj z právnej teórie a judikatúry. Škoda v trestnoprávnom význame je potom majetková ujma, ktorú trestným činom utrpela poškodená osoba - teda zmenšenie majetku, ktoré možno vyjadriť v peniazoch.

V predmetnom prípade je touto škodou strata vlastníckeho práva poškodeného k nehnuteľnostiam na LV XXXX v k. ú. U., pričom táto ujma poškodeného bola vyčíslená znaleckým posudkom č. 1/2007 vypracovaným znalcom z odboru lesné hospodárstvo Ing. M. C. a je uvedená v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd vyhodnotil aj tieto dovolacie námietky obvineného ako nedôvodné.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.